

De afgelopen dagen heb ik veel aan Willem gedacht. Graag wil ik u vertellen hoe ik hem kende, hoe Wereldvenster hem kende. Hoe belangrijk hij was voor veel mensen, en voor Wereldvenster, de school voor asielzoekers in Den Haag. Ik ben sinds 1999 verbonden aan Wereldvenster. Als vrijwilliger, docent Nederlands, begeleider van cursisten. En sinds een paar jaar ook als lid van het bestuur.

Hier, met u, wil ik Willem gedenken, en bedanken, voor alles wat hij voor Wereldvenster gedaan heeft. En wat hij gedaan heeft voor Wereldvenster, en voor cursisten, dat is veel. In de beginjaren van Wereldvenster gaf Willem ook Nederlandse les, maar in 1999 waren er al zoveel cursisten en docenten dat hij, als coördinator Nederlands, zijn handen meer dan vol had aan de organisatie en begeleiding van de lessen.

In gedachten ga ik terug naar waar Wereldvenster begon, naar het hart van de school, de kantine op de begane grond, onder de kapel van het Stads klooster aan het Westeinde. Daar kwam alles en iedereen bij elkaar. Asielzoekers als cursisten, Nederlanders als docenten, andere vrijwilligers, de coördinatoren Willem en Ben. Daar zat op de wekelijkse ochtend dat nieuwe cursisten zich konden aanmelden een rij mensen te wachten, totdat Willem ze inschreef. Hij testte iedereen direct, om te kijken in welke groep hij of zij het beste paste. In de eerste jaren deed Willem dit allemaal in z'n eentje.

Ik vertel u dit uitgebreid, om een beeld te schetsen van hoe het was, van hoe belangrijk Willem was voor Wereldvenster, voor al die asielzoekers die naar onze school toe kwamen, en voor de vrijwilligers die hij begeleidde.

Testen, dat was belangrijk voor Willem. Hij maakte voor de lesmethode, Ijsbreker, voor elk hoofdstuk een uitgebreide toets. Wat een werk! Vorig jaar, toen hij in Maastricht was, heeft hij weer nieuwe toetsen gemaakt, voor de nieuwe, herziene Ijsbreker. Wat een werk! Ik denk dat ze dat nergens in Nederland hebben, deze toetsen voor elk hoofdstuk, om te kijken of de cursisten de stof echt beheersen. Het was, het is, heel belangrijk voor de cursisten en ook voor de vrijwilligers die les geven, de docenten.

Willem and his fellow Brothers in Westeinde, The Hague, with visitors

Dit is één van de vele dingen die Willem voor Wereldvenster gedaan heeft. Het is onmogelijk alles te noemen – ik stip nog enkele punten aan. Dat ik daarmee geen recht doe aan het vele werk dat daarachter schuilt zult u begrijpen. Want het is natuurlijk heel veel werk om 5, 6, 7 groepen goed te laten draaien. Elk jaar weer.

Willem regelde de Cito-toetsen, de toetsen aan het eind van het schooljaar, om te kijken welk niveau de cursist had bereikt. Willem nam de spreektoetsen af, ging elke dag 's ochtends en 's middags de groepen langs om de presentielijst in te vullen. Het heeft nog aardig wat moeite gekost om hem er op een gegeven moment van te overtuigen dat hij dit los moest laten, dat het allemaal veel te veel werk werd.

Vandaag spreek ik over Willem. Het spreekt voor zich dat vele, vele anderen zich ook inzetten om de lessen, de school, de organisatie goed draaiende te houden. Daar is Wereldvenster, het bestuur van Wereldvenster, zich heel goed van bewust. Vandaag noem ik al die anderen die veel werk hebben verzet echter niet. Vandaag spreek ik over Willem.

En dan Maastricht. U weet natuurlijk dat Willem een echte Maastrichtenaar was. In 1998 of 1999 heeft Lex het bedacht: een weekend naar Maastricht met cursisten van Wereldvenster. Een weekend naar het buitenhuis van de broeders, de Schark, met een groep asielzoekers en vrijwilligers van Wereldvenster, onder leiding van Lex en Willem.

Zo zat de Schark dan ineens vol met mensen uit Afghanistan, China, voormalige Sovjet republieken en allerlei Afrikaanse landen. Alle stapelbedden van de Schark bezet met dit zeer internationale gezelschap. Mannen links, vrouwen rechts, Evert hing een gordijn tussen de bedden als afscheiding... het was fantastisch. Willem heeft dit zo'n 10 jaar, 10 keer gedaan, en elke keer, elke groep was anders. Maar één ding was altijd hetzelfde: de asielzoekers vonden het geweldig. Voor het eerst gingen ze op vakan-

tie! Er bleken ineens heuvels te zijn in dit platte land. We gingen wandelen naar België, zomaar over de grens, en een ijsje eten op een terras, als gewone toeristen.

Ruim 10 jaar lang was 'Maastricht' voor Wereldvenster een begrip dat stond voor een geweldig lang weekend vol uitstapjes en ervaringen. Ongelofelijk blij en dankbaar waren de asielzoekers die meegingen, en Willem, Willem genoot als hij 'zijn' Maastricht en omgeving aan ons liet zien. Hij genoot van de blije gezichten van de asielzoekers én de Nederlandse vrijwilligers die mee mochten als chauffeur en begeleider. Een weekend Maastricht was heel bijzonder, het heeft ongelofelijk veel betekend voor veel asielzoekers. Sommigen zeiden: het was de mooiste vakantie van mijn leven... Het was heel bijzonder. Willem, jij was heel bijzonder.

Voor wie je was, Willem, als mens, en voor alles wat je deed voor Wereldvenster, ben ik, is het bestuur, en zijn vele asielzoekers en vrijwilligers je zeer, zeer dankbaar. Wij zijn blij dat wij Wereldvenster, dit prachtige initiatief, mogen voortzetten. En dat zullen we doen, daarbij zullen we onze uiterste best doen, daar kan je van op aan.

Willem, we zullen je missen.
Wereldvenster zal je
missen.

Dank je wel, Willem,
dank je wel,
voor alles.